

Hvis vi ser på elevrådet, så synes vi, det er en god idé at fastslå elevernes ret til at oprette elevråd på alle typer skoler, men jeg finder det noget pauvert, at de materielle rammer for elevrådets arbejde ikke kan præciseres nærmere efter grundregel nr. 8, hvor der står:

»I det omfang, det kan lade sig gøre inden for de eksisterende økonomiske rammer, afsættes lokaler og kontorfaciliteter til elevråd/de studerendes råd . . .«.

Jeg vil meget gerne, at der kommer mere bindende bestemmelser, f.eks. at der fastsættes et kronebeløb pr. elev til det lokale elevrådsarbejde.

En tredje måde at styrke elevrådsarbejdet på er at sikre det enkelte elevråd god konsulentbistand. Jeg har bemærket, at det i grundregel nr. 11 pålægges uddannelsesinstitutionerne at udpege en kontaktperson, men det er uklart ud fra formuleringen, om denne kontaktperson er lærernes kontakt mellem elevrådet og f.eks. pædagogisk råd eller det er elevernes konsulent. Jeg ved, at der er et stort ønske blandt eleverne om, at de selv kan få indflydelse på, hvem der skal være deres rådgiver og konsulent, og jeg synes, det er et rimeligt krav. Kunne man ikke finde en form, hvor elevrådene fik midler til at aflønne sekretærbistand og konsulenter inden for f.eks. en kommune?

Ser vi på de videregående uddannelser, universiteterne, så er det nogle særlige forhold, der har fået en særskilt behandling i redegørelsen, og jeg vil også derfor tage lidt fat på nogle af de mangler i demokratiet på dette område, hvor ministeren har lovet et serviceeftersyn af universitetsloven. Det ser vi frem til. Det er nok mildt sagt, at dette også er tiltrængt. Jeg vil nævne nogle af de store problemer, der er i den nuværende universitetslov.

For det første er der problemet med det, som jeg tidligere har nævnt, residualkompetencen, dvs. rektors ret til at bestemme alt det, der ikke eksplicit er henlagt til andre organer. Eksempelvis er det rektor, som har beslutningskompetencen, når det gælder optagelsestest. Som tiden går, bliver de kollegiale organers magt relativt mindre og mindre. Den demokratiske krise på universiteterne vil dermed vokse.

For det andet bør de studerende have en større stemmeandel i de styrende organer.

For det tredje er der store problemer i forholdet mellem de kollegiale organer og lederne. Der er et direkte kompetenceforhold mellem rektor, dekan og institutbestyrer, mens de til-

svarende råd, konsistorium, fakultetsråd og institutbestyrelse, blot er påhæng. Det er således rektor, der kan afsætte en dekan, ikke fakultetsrådet.

For det fjerde er der store problemer med magtfordelingen. De fleste steder har lederne, rektor, dekan, flertal sammen med de eksterne repræsentanter. Når det gælder lærernes repræsentation i de styrende organer, vil det være en klar demokratisk forbedring, hvis det fastslås, at lærerrepræsentanterne skal være almindelige medarbejdere og ikke ledere.

Universiteternes styrelse kommer vi forhåbentlig snart til at diskutere igen. Jeg vil derfor slutte med et konkret spørgsmål til ministeren om et helt andet område, nemlig de selvejende institutioner som efterskoler og produktions-skoler m.v.

Jeg går ud fra – og det er så et spørgsmål – at regeringens målsætning om uddannelse til demokrati betyder, at der nu skal ske en væsentlig udvidelse af elevernes indflydelse på disse skoleformer, hvor eleverne indtil nu ikke har haft nogen formel demokratisk indflydelse. Kan vi forvente parallelle regler for eksempelvis folkeskolen, frie grundskoler og efterskoler, når det gælder elevernes indflydelse f.eks. i skolebestyrelserne?

Med de ord vil jeg sige tak for redegørelsen. Jeg ser frem til ministerens lovforslag og håber, at det så trods alt bliver lidt mere konkret og måske også lidt mere vidtrækkende end nogle af de punkter, der ligger i redegørelsen.

Vibeke Kiil (CD):

Da Centrum-Demokraternes ordfører, fru Addi Andersen, har måtte melde forfald på grund af sygdom, skal jeg fremføre CD's bemærkninger.

Der har igennem snart lang tid næsten ikke være én dag uden foruroligende meldinger om problemer i det danske uddannelsessystem. Det er galt med folkeskolen, hvor der er problemer med elevernes kunnen i noget så grundlæggende som dansk og matematik. Det er galt med gymnasiet, hvor bukserne billedligt talt er revnet, fordi de umuligt kan skræve over hensynet til både de bogligt forholdsvis svage og de bogligt stærke elever, der kommer fra folkeskolen, og det går ud over begge grupper.

Konsekvensen er, at hverken universiteter eller andre uddannelser får unge ind med de kvalifikationer, der er brug for. Det kan ikke blive ved at køre i den skure, hvis der skal være nogen mening i visionen om at få Danmark